

Nouvelle Vague si publicul roman: o vaga cooperare

24 Nov 2008

Ne-am plins atitia ani ca n-avem concerte ca lumea in Bucuresti, ca acum am ajuns sa avem unele evenimente si de doua ori pe an. Dupa Róisín Murphy, ne-au vizitat a doua oara si Nouvelle Vague, adusi tot de Emag!c, or ganizatorii Bestfest-ului din vara, nu stiu daca din cauza succesului de atunci sau fiindca apucasera deja sa se imprieteneasca cu impresarii. Si daca la Róisín 2 a fost un fel de "fashionistas party", la Nouvelle Vague 2 s-a ad unat publicul ala specific de Sala Palatului, care pare sa-si fi cumparat, la pachet cu biletul, si cite un tub cu superglue cu care sa se lipesca de scaun.

Nouvelle Vague au avut si ginionul de-a da tot timpul peste o concurenta puternica. La Bestfest i-am ratat din cauza concertului Kaiser Chiefs, poate cel mai bun pe care l-am vazut la noi anul acesta - si asta nu pentru ca solistul a facut aproape la propiu ca maimuta -, iar de data asta era sa-i ratez daca ma luam dupa colegii Romica Jurca, ce-au anuntat ca vine iarna. Iarna s-a transformat in sa intr-o ploaie mocaneasca ce a avut bunul simt sa se opreasca cu vreo ora inainte de concert. Care a avut loc, cum am mai zis, la Sala Palatului, acel loc care, din pacate, a supravietuit cutremurului din '77 doar ca sa strice cheful de dans la orice concert decent se nimereste prin capitala.

Lucru sesizat si de cele doua vocaliste ale trupei, care s-au adresat din start publicului cu un "Is there anybody out there?" mai potrivit unui concert Pink Floyd, fara sa obtina cine stie ce reactie. Ceea ce-a facut ca piesa ce-a urmat, *Dancing with Myself*, sa fie un fel de descriere a primei jumatati de ora, in care femeile de pe scena dansau si publicul statea ca la un film romantic unde oricine se ridica e rapid sisiit de cei din spate. Cu citeva ore inaintea concertului am citit pe Feeder.ro un interviu cu Marc Collin, care zicea, printre altele, ca noul album e aproape gata si ca o sa cinte destule din piesele de pe acesta si la Bucuresti. Traba asta poate fi aproape fatala pentru publicul de Sala Palatului care, atunci cind da peste piese pe care nu le recunoaste, se ghemuieste linistit intr-un colt, ca un copil autist, in asteptatea hitului care-o sa-l scoale de pe scaun. De aia nici n-au fost prea multe reactii la *Houligan* (de unde-am aflat cit de sexy sint frantuzoaicele doar pentru ca nu-s in stare sa pronunte o litera) sau la *Buzz*, unde se presupunea ca toata sala ar trebui sa faca ca un roi de albine. Ei bine, la noi nimeni n-a avut chef de polenizare.

N-am precizat pina acum ca Nouvelle Vague e o trupa ce cinta bossa nova in cea mai mai parte a timpului. De fapt, chiar numele e o traducere a expresiei portugheze, desi e folosit de obicei in cu totul si cu totul alt context. Mai mult decit atit, Nouvelle Vague e o trupa de bossa nova care are obiceiul sa faca coveruri dupa piese celebre din epoca punk, postpunk sau new wave (da, e traducerea englezeasca si se foloseste, evident, in alt context). Lucru pe care aproape ca-l uitasem pina cind o domnisoara inalta cu rochie alba, care se pare ca raspunde la numele de Nadeah, a declamat, de la inaltimea scenei ca noi ar cam trebui sa *Enjoy to Fuck*. Si-a urmat o piesa care a sunat atit de punk incit aceeaasi domnisoara a simtit nevoia sa faca un soi de stage diving, trasformat intr-un numar de echilibristica pe spatarele si minerele scaunelor din primul rind, lucru ce-a parut sa anime brusc atmosfera. Asta dupa ce tot Nadeah ne-a cam facut sa ne rusinam, dupa ce ne-a zis: "Doar pentru ca aveti locuri,

nu inseamna ca trebuie sa si stati pe scaune". Domnisoara in rochie neagra cu paiete, al carui nume n-am reusit sa-l aflu, ne-a anuntat la sfirsitul piesei astea total scoasa din contextul concertului ca "the fuck is over" si ca, evident, daca n-am apucat s-o facem, poate facem naibii ceva dupa, acasa. Dupa care a propus un "a capella" la care, in sfirsit toata sala a reactionat, urlind din tot sufletul FUCK!!!!, cam ca pe vremurile alea bune cind eram cu totii in liceu si ne lasa profesorul singuri in clasa. E evident ca nici la concertul asta n-a venit nimeni cu dirigintele.

Tot din categoria scos din context a fost micul razboi al trupei cu Air France, care a avut bunavointa sa le rataceasca o ghitara, care a reaparut miraculos trei-patru piese mai tirziu, dupa ce dezastru de PR fusese deja facut. Iar in momentul in care s-au intors pentru un prim bis, n.am aflat cit de misto e la Bucuresti sau ce piese vor urma sa cinte, ci faptul ca un anumit individ cu nume frantuzesc si-a pierdut buletinul in culise, devenind astfel un special guest star a concertului: omul care si-a recuperat actele de la trupa. Si nu m-a mira sa fi fost individul de la Air France care a venit cu chitara.

A urmat un mic razboi franco-englez in care *God Save The Queen* a suferit o transformare radicala, si, in sfirsit, vreo trei piese la care publicul chiar a reusit sa stea in picioare mai mult de un minut. Evident hiturile *Can't Get Enough* si *Love Will Tear Us Apart*, dar si *Teenage Kicks*, motivati probabil si de micul dialog dintre soliste care-a precedat piesa, facut parca special pentru cei care, atunci cind aud de un duet cu doua femei, nu se gadesdc deloc la muzica. Bisul a avut trei piese, din care doua noi - si deja am lamurit reactia publicului roman la piese noi -, dar a urmat, spre supriinderea tuturor, inclusiv a organizatorilor care aprinsesera luminile si pusesera muzica, un afterbis. Unde am aflat de ce mi s-a parut mie intotdeauna contrabasul un fel de vioara mai mare care suna ca un urs ragusit, pentru ca am vazut primul solo de contrabas din viata mea. Si nu mi-e clar inca daca au facut pentru ca asa era in program sau pentru ca, pur si simplu, au vrut sa ne prinda, in sfirsit, pe toti ridicati in picioare.

Slow Forward